

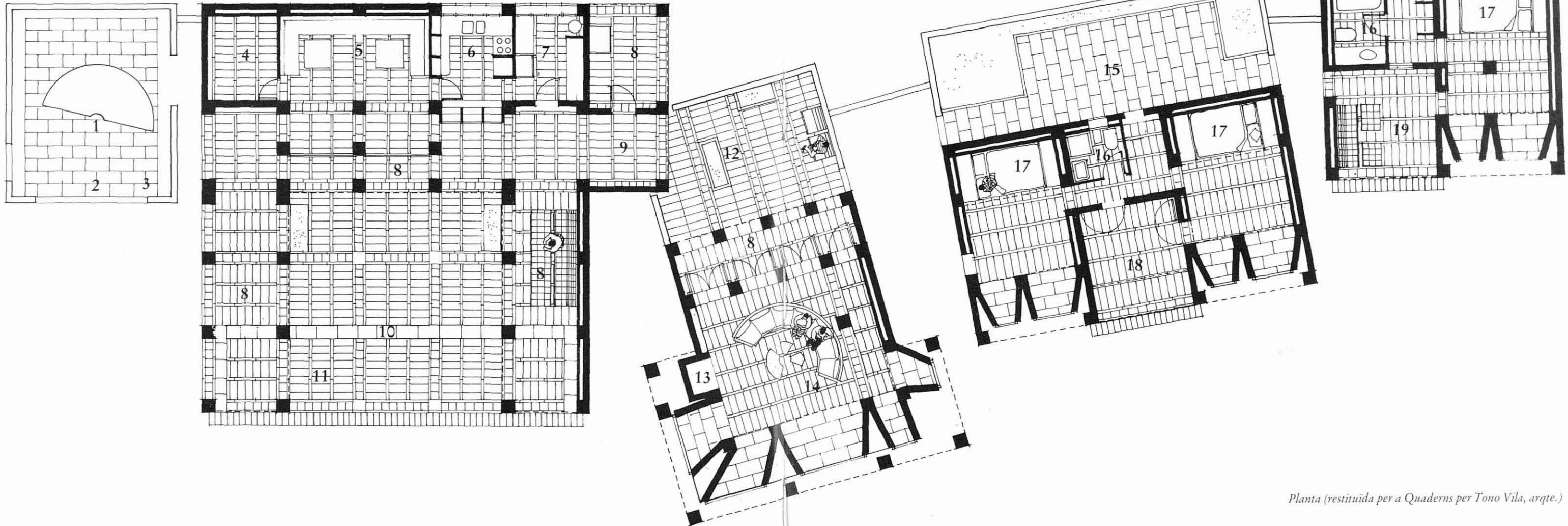

La casa de
Jörn
Utzon

PORTO PETRO, MALLORCA
1971-72

1. Taula d'obra (abans col·locada al menjador)
2. Peces de Marès (arenosa calcària)
3. Estenedor. 4. Traster. 5. Menjador. 6. Cuina. 7. Rebost. 8. Porxo. 9. Entrada. 10. Graó.
11. Paviment (trespol) de pedra de Santanyi (arenosa dura de gra fi).
El dibuix es correspon amb les biguetes de la coberta.
12. Pati.
13. Foganya (llar de foc).
14. Estar.
15. Pati.
16. Bany.
17. Dormitori (llits d'obra).
18. Terrassa.
19. Porxo amb el banc enrejolat.

20. Marès (La fusteria és encaixada directamen a l'obra).
21. Cèrcol.
22. Rajola de Janner (fang cuit).
23. Biguetes pretresades.

En Jorn Utzon presumeix, com a arquitecte llargarut que és, de que a ca seva no té plànols.

I gairebé és ver. Se va presentar un matí, va veure el lloc, se'n va anar a passejar i veure com eren els materials del país i tornà l'endemà amb dos sacs de terrossos de sucre: la casa seria de cantons de marès vist. Damunt la taula d'un bar, va montar una maqueta i en varen fer un parell de fotografies.

Tanmateix n'hi va haver, de plànols. Hi havia un parell de permisos per treure. Però se pot dir que la casa és més el producte coherent d'un parell d'idees i d'estrictes regles constructives.

Quatre blocs aïllats, per als dormitoris, sala i cuina-menjador, i un porxo en u, obert cap a la mar, al sud-est. Al darrera, petits patis, tancats amb parets a la vista del carrer. Pel mig, un parell de pins i l'aire que ve de la mar.

Tot això fet amb els cantons de marès, sempre vist, forjats de bigues de formigó pretensat i revoltons ceràmics corbats i trespol de pedra de santanyi, reproduint en terra les partions del sòtil. Modulació adequada a les mides del cantó i del revoltonat.

Els cantons fan un poc manco de 40 x 80 i els revoltons estan fets a mà, i no són tots ben iguals. L'important, doncs, més que les mides exactes, era que les idees quedassin clares per a la seva execució.

De dins, la mar s'havia de veure emmarcada entre llargs plans inclinats, com entre les tapes entreobertes d'un grapat de llibres aguantant-se verticals. Ni un bri de fusta entre la pedra i el vidre, els bastiments de fora, amagats, fixant els vidres invisibles. I una extranya sensació de silenci, quan se veu, abaix, la mar remoguda.

Un dia, quan va tornar, i el buc ja estava fet, va

posar mala cara davant la paret de l'entrada, i la va foradar en forma de mitja lluna, per que allà hi ha una cova que li diuen de Sa Mitja Lluna.

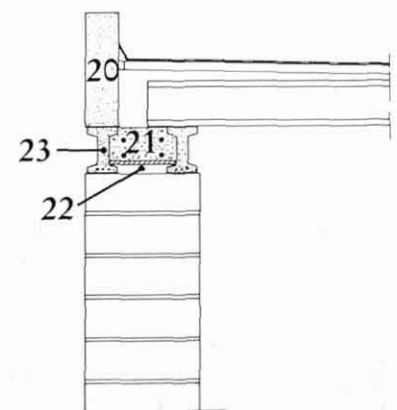
Un altre dia qualqu va dir que no s'havia de perdre el nord, i el va senyar amb una rajola damunt una taula de pedra que, per cert, avui ha desaparegut.

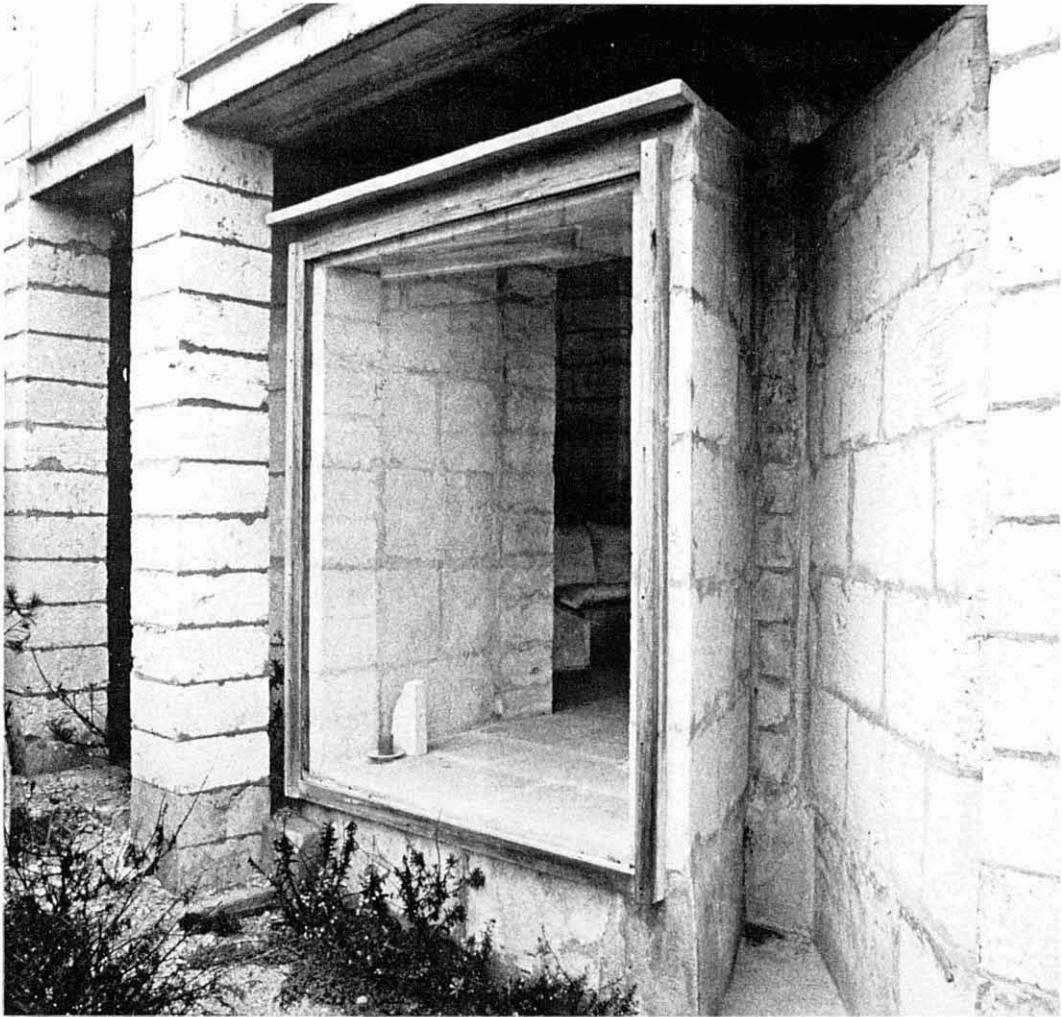
Enguany mos ha mostrat la lampada. Feia temps que volia il·luminar la casa amb un semblant de garlandes de fira, i l'ha fet amb una canonada de llautó foradada, amb bombetes petites.

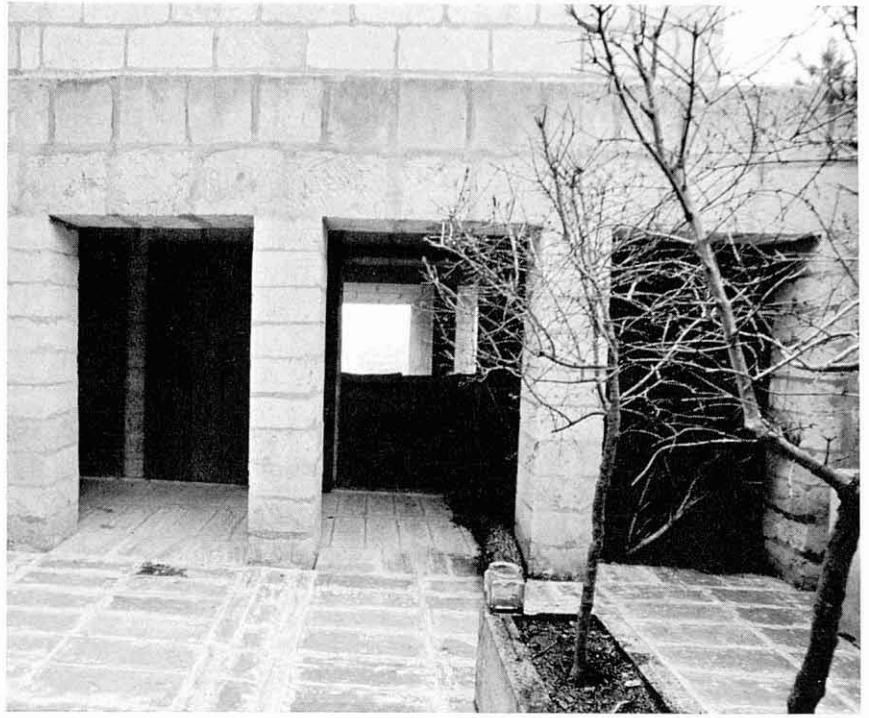
Ja sabem que tot això són anècdotes, però l'arquitectura, la lliçó d'arquitectura, s'ha de veure en quatre dimensions, i, si se pot, flairar una mica de la seva humanitat.

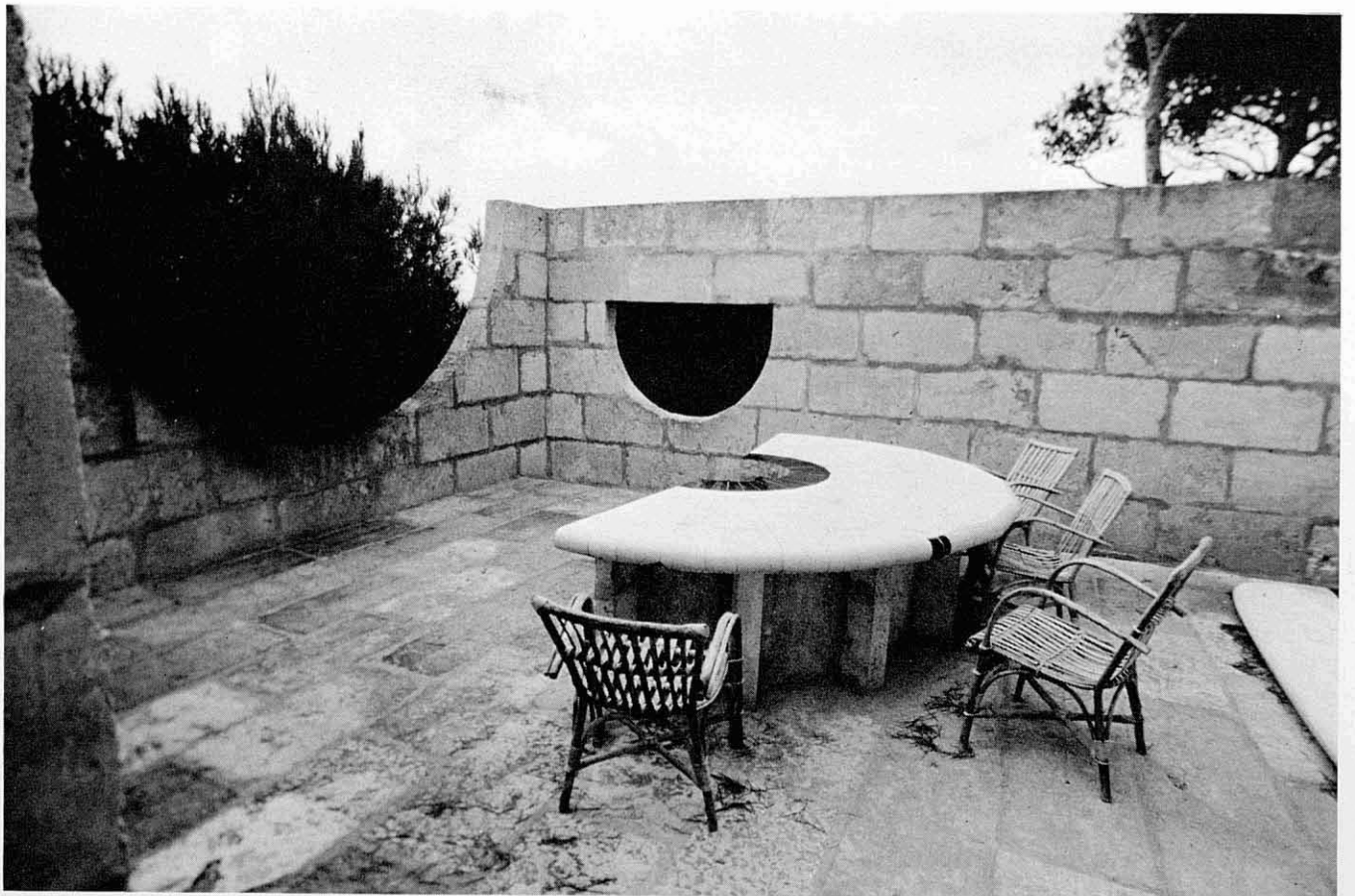
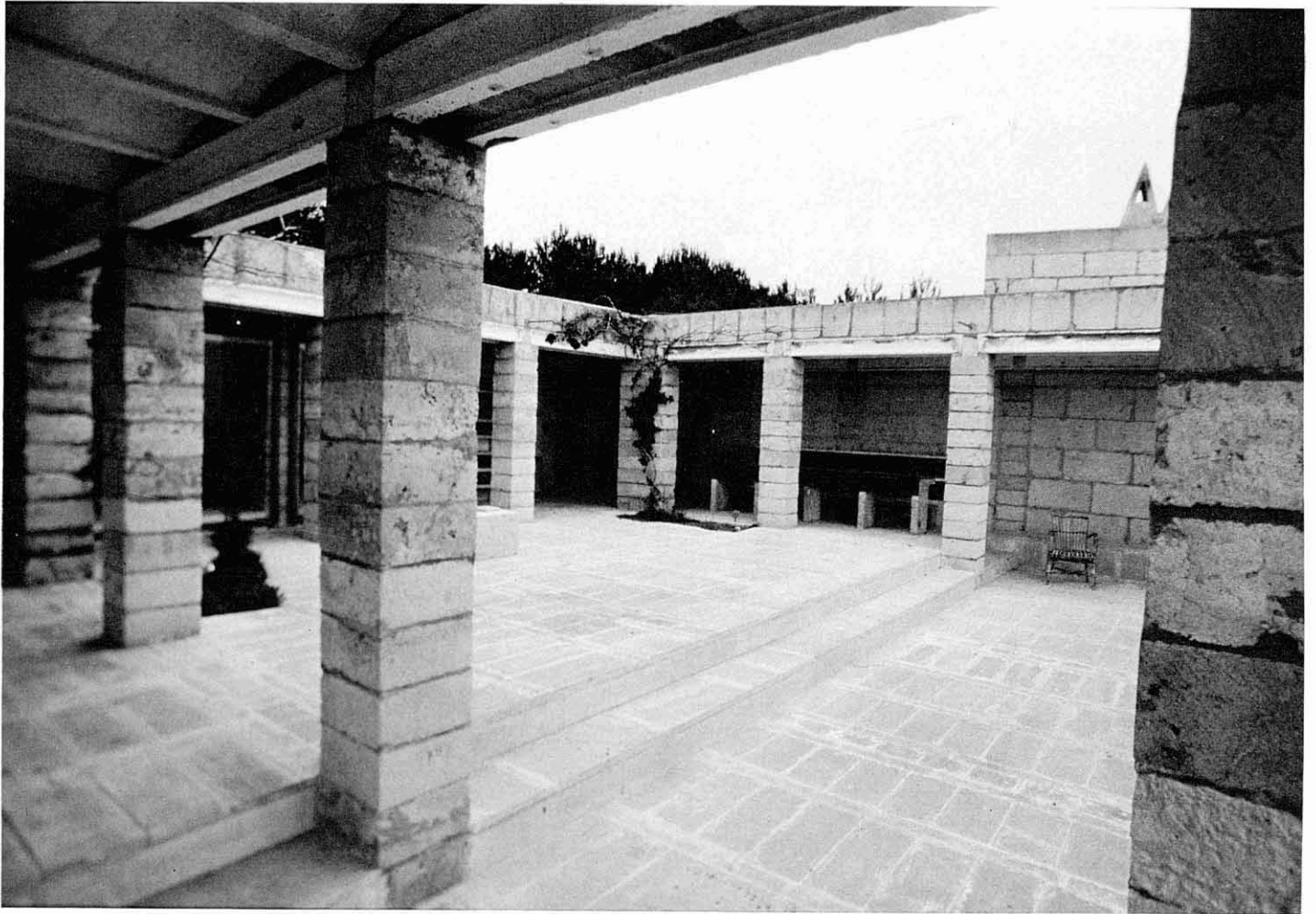
Neus G. INYESTA i G. OLIVER SUNYER.

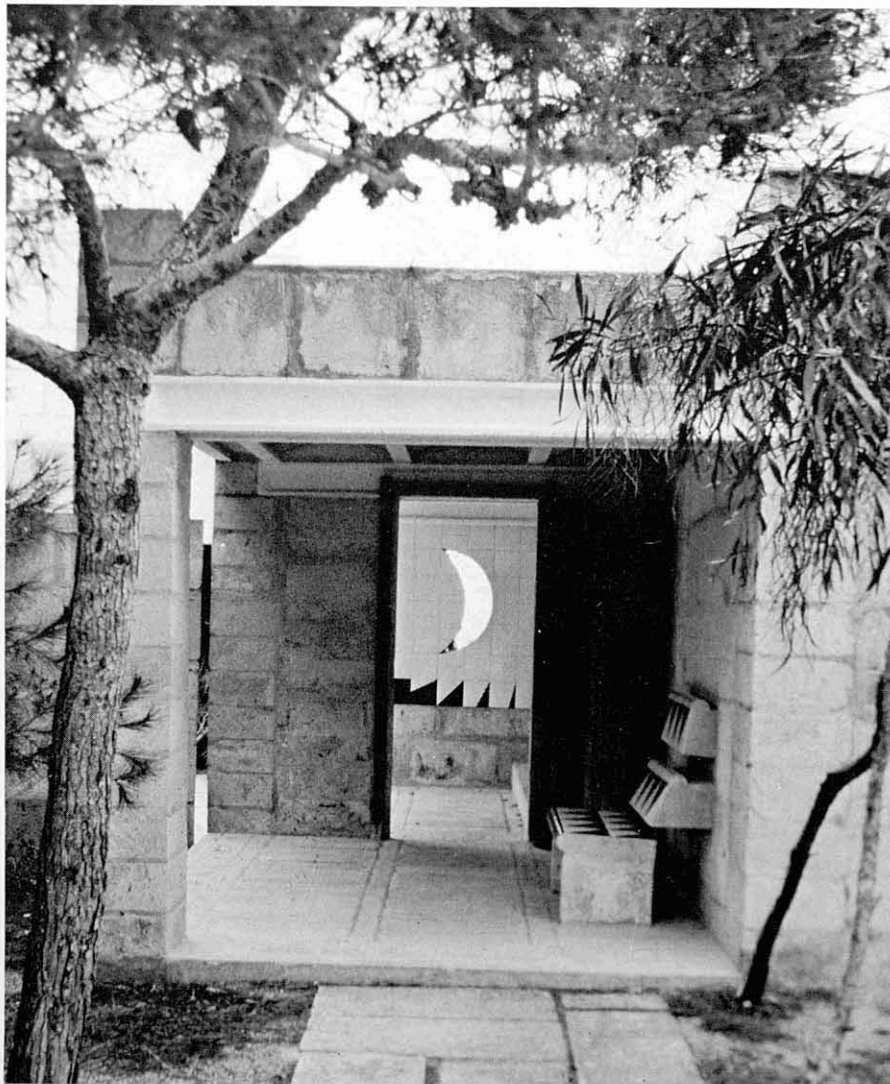
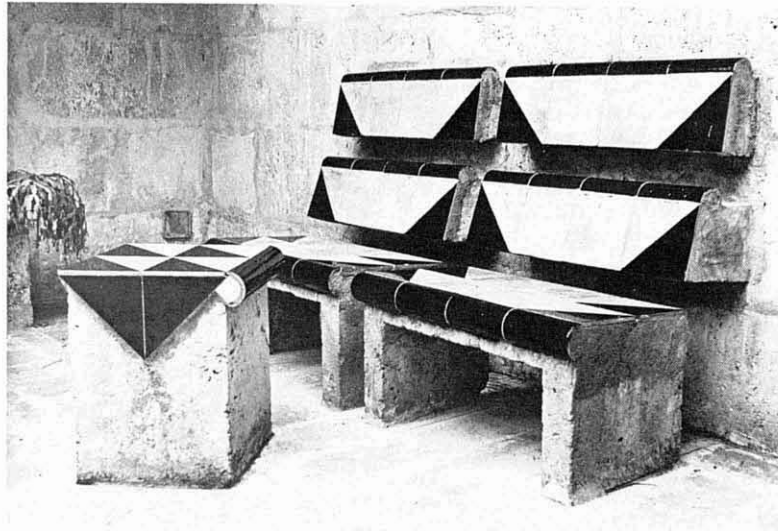
Planta (restituïda per a Quaderns per Tono Vila, arqte.)

Reportatge fotogràfic de Joan Mª Farrà Moragues